

ת"פ 38452/01/15 - מדינת ישראל נגד יוסף גרנות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38452-01-15 מדינת ישראל נ' גרנות
תיק חיצוני: 47083/2013

בפני	כבוד השופטת הבכירה דורית פיינשטיין
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יוסף גרנות

פסק דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

כתב האישום:

2. אפתח ואומר כי היו שתי עובדות שהמאשימה טענה להן בכתב האישום ואני קבעתי כי לא הוכח למעלה מספק סביר שהנאשם ביצע אותן.

3. מעובדות כתב האישום, כפי שהוגש, נלמד שהנאשם מחזיק בנחלה 55 במושב רמת רזיאל והמתלוננים אילנה וגיל יניב הם שכניו בנחלה 56. בין הנאשם למתלוננים סכסוך רב שנים הנוגע לגבולות בין שתי הנחלות וסכסוך זה העסיק את רשויות המדינה השונות ובתי המשפט רבות. ביום 29.1.13 הנאשם הורה לקבלן שיפוצים מטעמו, מר יצחק עבד אל רחמן (להלן: **הקבלן**) להרוס מבנה ששייך למתלוננים ומשמש אותם כסטודיו לעבודות קרמיקה (להלן: **העבודה**). הקבלן התקשר לנהג טרקטור בשם חאזם אבו סנינה (להלן: **נהג הטרקטור**) וקבע כי ביום 30.3.2013 יבצע את העבודה אותה הזמין הנאשם. ביום 30.1.13 סמוך לשעה 06:23 ניתק הנאשם את מצלמות האבטחה שהיו על המבנה ולאחר שעזב את המקום וסמוך לשעה 07:45 הגיעו הקבלן ונהג הטרקטור והרסו את המבנה השייך למתלוננים באמצעות כף הטרקטור ובו ציוד רב. שווי הנזק למבנה ותכולתו הוא בסכום ₪ 171,914 והמתלוננים שופו על ידי חברת הביטוח שלהם בסכום של ₪ 92,320.

4. בניגוד לנטען בכתב האישום, אני קבעתי כי לא הוכח שהנאשם ניתק את מצלמות האבטחה שהיו על המבנה לפני שעזב את המקום, ואף קבעתי כי גובה הנזק לא הוכח.

טיעוני הצדדים לעונש:

4. ב"כ המאשימה טענה לפגיעה בערכים המוגנים ובהם שמירת ביטחון ושלווה הציבור ופגיעה ברכוש, ושמדובר במעשים שנועדו לפגוע ולשלול את הרכוש ובכך פוגעים בסדרי החברה, בזכויותיהם היסודיות של היחידים ובנסיבות מסוימות, יש בהן כדי לסכן את ביטחון החברה ואת ביטחונה של כל אדם בה. בהקשר האמור, הוסיפה בא כוח המאשימה שבכל עבירת רכוש, קיים פוטנציאל כי בתנאים מסוימים- מעשים אלו יבוצעו באלימות תוך סיכון חיי אדם ושלמות גופו. באשר לנסיבות ביצוע העבירה התייחסה לתכנון שקדם בביצוע העבירה; למידת השפעתו של הנאשם על אחר תוך שחידדה שחלקו הוא עיקרי ובלעדי, ובלעדיו העבירה לא הייתה מתבצעת. עוד הדגישה את היקף נזק שנגרם בפועל, בשווי עצום.

5. ביחס לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה הדגישה שאין לקבל את סכסוך השכנים כמניע לביצוע העבירות והתייחסה לכך שהנאשם הוא איש מדון בעוד שניתן להתרשם שהמתלונן היה מעוניין בפתרון בדרכי נועם ושלווה (הפנתה לעדותו מיום 5.2.18 בו העיד שרצה לעשות חילופי שטחים עם הנאשם). ב"כ המאשימה הוסיפה כי לא קיימות נסיבות המפחיתות מחומרת המעשה, שכן הנאשם מבין היטב את מעשיו והפסול בהן ובנקל יכל להימנע מהם. בנסיבות אלו עתרה למתחם ענישה שנוע בין מאסר קצר ועד למספר חודשים. באשר לעונשו של הנאשם בתוך המתחם, טענה שמאחר שהעונש לא יפגע בנאשם או במשפחתו ולנאשם לא נגרם נזק כתוצאה מביצוע העבירה והרשעתו, יש לזקוף לחובתו את העובדה שלא נטל אחריות למעשיו לרבות העובדה שלא נקט במאמצים לתיקון תוצאות העבירה ופיצוי הנזק שנגרם, לא שיתף פעולה עם רשויות החוק ולנאשם לא קיימות נסיבות מקלות כגון נסיבות חיים קשות. נוכח האמור עתרה למקמו בחלקו האמצעי של המתחם.

7. חרף זאת, המאשימה לא עתרה למאסר בפועל. כאן המקום לציין כי הנאשם החליף חדשות לבקרים את הסניגורים שלו, ובדין מיום 5.2.18 טען שאינו מיוצג ועל כן אין לקיים את הדיון. נוכח אופי העבירה שיוחס לו, וכדי לאפשר המשך תקין של ההליך ביקשתי מהתובעת להסיר את הדרישה למאסר בפועל והתובעת נעתרה לבקשה זו. מכאן שחרף טענת המאשימה כי מאסר בפועל הוא בתוך מתחם הענישה המאשימה לא דרשה מאסר בפועל.

8. עם זאת, המאשימה ציינה כי בנסיבות דנן, במידה ותועלה טענת אי הרשעה הרי שאין מקום לקבלה מאחר שהנאשם אינו עומד בקריטריונים של הלכת כתב, ביניהם פגיעה בשיקום. עוד הוסיפה שבמקרה זה יש לבכר את האינטרס הציבורי.

9. אשר על כן עתרה להשית על הנאשם מאסר מותנה משמעותי על כל עבירת רכוש למשך 3 שנים; קנס משמעותי; פיצוי משמעותי והתחייבות משמעותית לבל יבצע עבירות רכוש למשך שנתיים.

10. הסנגורית טענה כי יש לבטל את ההרשעה במקרה זה, שכן מדובר באדם נורמטיבי לחלוטין שיגרם לו גם נזק קונקרטי, וגם נזק כללי ותדמיתי היה ויורשע. לטענת הסניגורית הנאשם הוא איש משפחה בן 77, אב לחמישה ילדים וסב לנכדים שעבד כל חייו וניהל אורח חיים יצרני ומיטיב. במשך 43 שנים הנאשם עבד בתעשייה האווירית ולאחר מכן השתקע בארצות הברית, הקים חברה משלו, וכשחזר ארצה רכש את הבית נשוא כתב האישום. במהלך כל השנים הללו לא נזקפה לחובת הנאשם ולו עבירה אחת, מכל סוג שהוא, והוא אף פעל ותרם לשם גיוס כספים לצה"ל, להדסה ולטכניון (מסמכי תודה והוקרה צורפו לתיק).

11. לטענת הסניגורית עם רכישת הבית התגלעה מחלוקת משפטית בינו לבין המתלונן, והנאשם נדרש להוצאות משפטיות רבות כדי לנהל הליכים אזרחיים בנוגע לשטח הבית, וכן נדרש להליכים משפטיים כנגד מטה יהודה. הטענה המרכזית היא שבכל ההליכים האזרחיים הנאשם הצליח, ועל כן המתלונן יחד עם תושבים נוספים במושב החליטו "לתפוז" לו תיק פלילי, כדי לגרום להדחתו מחברות במושב, היה ויורשע. מכאן שאם ההרשעה לא תבוטל יגרם לנאשם נזק קונקרטי והוא יעמוד להדחה ויאבד את מעמדו כחבר באגודה השיתופית. בנוסף גם הדימוי העצמי של הנאשם ותדמיתו יפגעו שכן כאמור מדובר באדם בן 77 ללא כל עבר.

12. הסניגורית אף טוענת שאין לשקול בעניינו של הנאשם את שאלת השיקום שכן הוא לא היה זקוק מעולם לא שיקום, אלא מדובר באדם שתפקד מאז ומעולם היטב, אך העובדה שאינו נזקק לשיקום לא צריכה להזקף לחובתו.

13. נוסף לטענות אלו את המסמכים הרפואיים שהנאשם צירף ומהם עולה לכאורה כי עבר שני אירועים מוחיים תוך כדי ניהול המשפט הפלילי בעניינו.

סוגיית ביטול ההרשעה:

4. אפתח ואומר כי גם לאחר ששקלתי בתשומת לב ובעיון את טענות הנאשם, הרי שלא מצאתי לנכון לבטל את ההרשעה.

5. סוגיית אי ההרשעה מעוגנת בסעיף 192א לחסד"פ, וכן סעיף 71א(ב) ובסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, אשר בכולם הוסמך בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.

6. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד, נב(3) 337 (הלכת כתב) נקבעו הפרמטרים בהם ניתן

לפטור את הנאשם מהרשעה, כאשר יודגש שתכלית הסעיף לחוק היא שיקומית וכאשר נקבעו שני תנאים מצטברים:

א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.

7. בפסיקה מאוחרת נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה מימד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל** (20.6.2006); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 **יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל** (24.03.2005); ע"פ 1042/03 **מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל**, נח(1) 721 (2003)).

8. עוד נקבע בפסיקה שאחד השיקולים המהותיים שייטו את הכף לטובת אי הרשעה הינו כאשר בית המשפט משתכנע שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו והביע חרטה לגביהם (ראו: ת"פ 40200/99 **מדינת ישראל נ' שלמה איזנברג** (10.02.2004)) - לא זה המקרה שלפני. נהפוך הוא, בעוד שבמשטרה, בסמוך למועד האירוע, הנאשם הודה כי גג המבנה קרס בשל עבודות של טרקטור מטעמו, הרי שחלק ניכר מניהול ההליכים עסק בשאלות שהנאשם העלה כדי לערער את הטענה שהיה מבנה שקרס.

9. אומר כי, אני נכונה לקבל את טענת הנאשם שהוא לא צריך להינזק כתוצאה מכך שהוא לא זקוק לשיקום ולהבין כי במקרה מיוחד זה התנאי של פגיעה בהרשעה בשיקום אינו רלבנטי. אך בניגוד לנטען על ידי הנאשם בעניין חומרת העבירה, הרי שנסיונות העבירה וביצועה כנגד השכן הצמוד לו במושב דורשות דווקא הרשעה, ומתן אפשרות לאגודה לשקול אם חברה ירצו בכך את הוצאת הנאשם מהאגודה. אין להקל ראש בנסיונות ביצוע העבירה שעה שאדם בוחר בחיים באגודה שיתופית. בנסיונות אלו הפרטים המהותיים הנוגעים לביצוע העבירה אינם מאפשרים לטעמי ויתור על הרשעה. יתר על כן, אי הרשעה תפגע במקרה זה פגיעה משמעותית בעקרון השוויון.

10. על כן, אפנה לקבוע את מתחם הענישה בגין העבירה הנדונה. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות אותן ביצע הנאשם יתחשב בית המשפט **בערך החברתי** הנפגע מביצוע העבירות, **במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.**

11. באשר לעבירת ההיזק לרכוש במזיד, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, כאשר לעיתים קרובות, פגיעה בקניינו הפרטי של האדם מהווה פגיעה ברכוש יקר ערך לליבו או בתחושת ביטחונו.

12. עבירת היזק לרכוש לרוב הינה עבירת נלווית לביצוען של עבירות אחרות ואינה עומדת כעבירה בפני עצמה. חיפוש במאגרים המשפטיים לא העלה מקרים דומים לזה שלפני, יחד עם זאת בניגוד למקרים אחרים אליהם התייחסה הפסיקה הנזק הוא למבנה ורכוש בתוכו והיקפו גדול יותר מהנזקים שישקרו להלן.

13. סקירת הפסיקה העוסקת בענישה המוטלת כאשר עבירת ההיזק לרכוש עומדת לבדה מלמדת כי העונשים המוטלים בגין עבירה זו הינה על דרך הכלל בענישה צופה פני עתיד לצד פיצוי לנפגעים.

כך למשל בת"פ (שלום י-ם) 40317-02-20 **מדינת ישראל נ' ג'לאל אנדוני** (16.12.2021) הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירת היזק לרכוש במזיד כך שהגיע לבית חמותו בביר עונה, בו שהתה המתלוננת, פרודתו באותה עת ואיים עליה אם לא תסיר את צו עיכוב יציאה מהארץ. למחרת נסע הנאשם לשדה התעופה וגילה שהוא מנוע יציאה. במועד שאינו ידוע למאשימה, עובר ליום 18.8.18 הגיע הנאשם לבית האם, ניגש לרכבה של המתלוננת ובאמצעות דבק מוקצף הדביק את כל דלתות הרכב, מכסה המנוע והאגוז. בנסיבות אלו, לא היה ניתן לעשות שימוש ברכב. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שנע בין **מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות** לצד רכיב של פיצוי, וגזר על הנאשם נעדר עבר פלילי מאסר על תנאי, פיצוי בסך 2000 ₪ והתחייבות.

בת"פ (שלום רמ') 28482-05-20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (04.08.2020) הורשע נאשם בכתב אישום מתוקן בשתי עבירות של איומים ובעבירה של היזק רכוש במזיד. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם בעבירת איומים בין חודש מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר בפועל ובאשר לעבירת היזק לרכוש קבע מתחם בין **מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל**, וגזר על הנאשם בעל עבר פלילי, רצווידיסט שפניו אינן לשיקום תוך שהוא מבכר את אינטרס ההרתעה האישית 9 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים במצטבר כך שירצה 12 חודשי מאסר בפועל; מאסר על תנאי.

בת"פ (שלום רח') 48959-02-18 **מדינת ישראל נ' ד לוי** (03.07.2019), הורשע נאשם בעבירת היזק לרכוש במזיד בכך שהגיע למרפאת חולים "כללית", כאשר הנאשם לא קיבל את המרשם שביקש החל להשתולל ולקלל בעט בדלת המרפאה ושבר אותה. הנזק שנגרם הינו בשווי 819 ₪. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שנע בין **מאסר על תנאי לבין מאסר למספר חודשים בפועל** לצד ענישה נלווית, וגזר על הנאשם בעל עבר פלילי וזקף לזכותו את תסקירו שהמליץ על הטלת צו מבחן את העונשים הבאים הארכת מאסר על תנאי למשך שנתיים; צו מבחן; פיצויים בסך 1000 ₪ וקנס בסך 500 ₪.

14. לעניין מתחמי ענישה נוספים בעבירה זו בהסדרים סגורים ראו גם: ת"פ (שלום ק"ג) 13341-06-17 **מדינת ישראל נ' דניאל מלסה** (נבו) (19.06.2017); ת"פ (שלום טב') 24119-11-16 **מדינת ישראל נ' יוסף חיים גולדשמידט** (נבו) (12.02.2017); ת"פ (שלום טב') 24730-11-16 **מדינת ישראל נ'**

דניאל אדון (נבו 09.02.2017); ת"פ (שלום ראשל"צ) 50755-03-16 **מדינת ישראל נ' גריידי**
(26.9.16); ת"פ (שלום ראשל"צ) 26750-09-15 **מדינת ישראל נ' סויסה** (19.7.16); ת"פ (שלום
טב') 8462-06-15 **מדינת ישראל נ' מרלל** (5.11.15); ת"פ (שלום פ"ת) 40510-11-13 **מדינת**
ישראל נ' גונצ'רנקו (13.3.14)).

13. מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה ברף הנמוך אך גם לא ברף הגבוה. בבחינת **הנסיבות הקשורות**
בביצוע העבירה, לקחתי בחשבון שחרף הסכסוך המתמשך בין הצדדים בחר הנאשם לפתור את
הסכסוך שלא כדין תוך תכנון מוקפד ומתוכנן בו יצר קשר עם קבלן השיפוצים על מנת להרוס את
המבנה. כאמור, מעובדות כתב האישום וכפי שהוכח במהלך ניהול ההוכחות חלקו של הנאשם מלא
ואחריות בלעדית תוך שהשפיע על אחרים- קבלן השיפוצים ונהג הטרקטור להרוס את המבנה השייך
למתלוננים. הגם שהסיבות לביצוע מעשי הנאשם ידועות ועמדתי עליהן לעיל, אינן מוצדקות כשברור
שהנאשם היה מודע למעשיו והבין את הפסול במעשיו. כשלבסוף שקלתי את הנזק שנגרם למתלוננים
שהינו משמעותי יחסית, גם אם לא קיבלתי את טענות המאשימה בעניין זה.

במכלול השיקולים, מידת הפגיעה בערך המוגן, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, סבורתי כי
מתחם העונש ההולם במקרה דנן צריך וינוע בין ענישה צופה עתיד, קרי **מאסר על תנאי ועד מספר חודשי**
מאסר בפועל. מובן כי במקרה זה מאסר בפועל אינו רלבנטי.

העונש ההולם בתוך המתחם"

14. בקביעת העונש ההולם בתוך המתחם לקחתי בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה
בהתאם לטענות הסניגורית ולמסמכים שהוצגו בפני וגם שקלתי את העובדה שכנגד הנאשם לא נפתחו
תיקים פליליים נוספים מאז המעשה נשוא כתב האישום, ובמקרה זה חלף זמן רב שיש בו כדי להעיד על
חזרתו של הנאשם להתנהגות הנורמטיבית האופיינית לו כל חייו.

באיזון בין מכלול האינטרסים, אני מותירה את ההרשעה וגוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי שלא יעבור על העבירה בה הורשע במהלך השנתיים הבאות.
- ב. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים בסך 4,000 ₪. סך גובה הפיצוי הינו 8,000 ₪ בתשלום אחד עד ליום 1.5.2023 .
פיצוי זה הינו בנוסף לכל פיצוי שנפסק או שיפסק למתלוננים בכל הליך אזרחי שמתנהל בין הצדדים.
- ג. קנס בסך 5000 ₪ שישולם החל מיום 1.8.2023 או 30 ימי מאסר תמורתו. אי תשלום הקנס במועדו יצבור
ריבית ופיגורים.
- ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא יעבור עבירות רכוש וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.
אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם ל-4 ימים.

על הנאשם להסדיר את כל התשלום במזכירות בית המשפט מיד בתום הדיון והתשלום ראשון ייזקף לטובת הפיצוי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב ניסן תשפ"ג, 03 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.